

РЕШЕНИЕ

№ 1367

гр. София, 09.03.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 29.05.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2714** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от И. П. С. и Н. П. А. срещу писмо изх. № 94-И-488 / 21.01.2013 г. на Кмета на Столична община, с което е отказано да се уважи искане вх. № 94-И-488 от 03.12.2012 г. за извършване на нова оценка и обезщетяване за отчуждаването на част от недвижим имот бивш планоснимачен № 4188, м. „К.“, с площ от 1512 кв.м.

Оспорва се отказа като незаконосъобразен и се иска административният орган да бъде задължен да извърши нова оценка, съответно да ги обезщети за тази част от имота, за която отчуждаването не е отменено, но и обезщетението при отчуждаването е получено от неособственик.

Ответникът, чрез юрк. Б., оспорва жалбата и излага съображения в подкрепа на издадения отказ. Моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в процеса и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирани лица, по чието искане се е произнесъл административният орган и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, както и в резултат на извършената

служебна проверка по реда на чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното :

Между страните не са спорни фактите по делото.

Съгласно крепостен акт № 273, дело № 740 от 06.08.1902 г. Н. Г. Г. е собственик на нива в землището на „Дървеница, м. „К.“ с площ по нотариален акт от 25 625 кв.м. и по скица от 23 070 кв.м.

На 06.10.1094 г. наследодателят на жалбоподателките П. Н. А. е закупил от Н. Г. Г. част от нивата, с площ от 500 кв.м. по нотариален акт № 150, т. XX, рег. № 3950, дело № 3687 / 1942 г.

Имот, бивш пл.№ 4188, м. „К.“, представляващ нива, в размер на 22 740 кв.м., е бил отчужден по реда на отм. Закона за планово изграждане на населените места /ЗПИНМ/, въз основа на одобрен със Заповед № 4727 от 20.03.1952 г. на Министерство на комуналното стопанство регулачен план, като видно от протокола на оценителната комисия по отм. ППЗПИМН, в отчуждителното производство не е била отчетена продажбата, която Н. Г. е извършил през 1942 г., и целият е отчужден само него, съответно е определено и платено на наследниците му парично обезщетение.

Междувременно са настъпили промени в регулацията на имота, като през 1963 г. МНО е предал отчуждения имот за обработка на ТКЗС „Г.Д.“ – К., после със Заповед № 280 от 02.10.1967 г. е преотреден за нуждите на Комитета за културата и изкуството, а по плана, одобрен със Заповед № РД-50-09-373 / 18.12.1988 г. попада в парцел I – за „Национален радио-телевизионен център и административен комплекс“ и улица, като е реализирана само улицата.

По повод на жалба от И. П. С. и Н. П. А. Отказ за отмяна на отчуждаване № РД-54-27 / 15.03.1996 г. от Кмета на Столична община е отменен с решение от 22.12.1997 г., поправено с решение от 11.05.200 г. по гр.д. № 975 / 1996 г. на СГС и е отменено по подадено заявление по реда на Закона за възстановяване на собствеността върху някои одържавени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността / ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС/ отчуждаването по отношение на част от имота, върху който не е реализирано строителство, в размер на 3488 кв.м. В решението е прието, че независимо, че тази част от имота на практика е била отчуждена от несобственик, тъй като при отчуждаване на недвижим имот, държавата го придобива по първичен начин и когато производството по отчуждаване е водено срещу ненадлежащ собственик, отчуждителното действие на заповедта се запазва.

С влязлото в сила решение по гр.д. № 975 / 1996 г. на СГС отказът за отмяна на отчуждаването по отношение на останалата част от 1512 кв.м., която попада в реализацията на [улица], е оставен в сила.

Именно по отношение на тази част от имота, жалбоподателките са подали искане за определяне на нова оценка и заплащане на обезщетение.

При горните факти, съдът извежда следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Процесният отказ е мотивиран с това, че с получаване на определеното по отчуждителното производство обезщетение, отчуждителното производство е счита за приключило, пораки което разпоредбата на § 10 от ПР на ЗУТ, на която се позовават

жалбоподателките, е неприложима.

Съдът, счита, че като краен резултат отказът на Кмета на Столична община да бъде направена нова оценка на частта от имота, в размер на 1512 кв.м., целият от който е отчужден през 1952 г. по реда на ЗПИНМ, и съответно по отношение на която част с влязло в сила съдебно решение е отказана отмяна на отчуждаването, е законосъобразен по следните съображения:

На първо място, действително е налице приключило по реда на ЗПИНМ отчуждително производство, завършило с изплащане на обезщетение на посочените като собственици на отчуждаваните имоти лица и със заемане на имота, по реда на чл.55а от отм. ЗПИНМ и раздел VI и V, глава Ж от ППЗПИНМ.

По същество искането е възобновяване на приключило административното производство, проведено още през 1952 г., като сроковете за това отдавна са изтекли.

На второ място, дори и да се приеме, че няма изплатено обезщетение, доколкото такова е изплатено по отношение на процесната част от 1512 кв.м. на несобственик, то в чл.55а, ал.3 от отм. ЗПИНМ е посочено, че „ако в 3-годишен срок от отчуждаването на имотите собственикът не бъде обезщетен, по негово искане изпълнителният комитет на съответния народен съвет отменя отчуждаването”, а в § 89, ал.1 от ППЗПИНМ, че „ако в 3-годишен срок от влизане на оценката в сила собственикът на имота не бъде обезщетен, всяка от заинтересуваните страни може да поиска да се извърши нова оценка съгласно с този правилник.” т.е. това са били предвидените в този закон възможност за реакция на собственик, който не е получил обезщетение, но както е видно, те са преклудирани с изтичането на 3-годишния срок.

На трето място, дори да се приеме, че няма приключило само по отношение на наследодателя на жалбоподателките отчуждително производство, тъй като по отношение на него няма издаден акт за отчуждаване, каквото е абсурдно, то по силата на § 2 от ПЗР на ЗИД към З. / ДВ, бр.14 от 2000 г./ се прекратяват отчуждителните производства, започнали при действието на отменените разпоредби на Закона за плановото изграждане на населените места и на Закона за териториално и селищно устройство, по които не е издадена заповед за отчуждаване.

На следващо място, разпоредбата на § 10 от ПР на ЗУТ, на която се позовават жалбоподателките, е неприложима и с оглед на самото и съдържание: „Правото на обезщетение с недвижим имот или с друго вещно право за отчужден и завзет недвижим имот не се погасява по давност.”

От една страна „правото на обезщетение” възниква от конкретен влязъл в сила административен акт за отчуждаване, а както бе описано в обстоятелствената част, такъв е имало издаден само по отношение на Н. Г. Г., не е по отношение на наследодателя на жалбоподателките, който не е бил страна в приключилото административното производство, т.е. за него не е „възникнало право на обезщетение” за отчужден имот.

От друга страна, тук е въведено едно специално правило по отношение на погасителната давност, изключващо общите правила, която обаче е приложима само в посочените в този текст хипотези, които, имайки характер на изключение, не следва да се разглеждат разширително. Следователно изключението по §10 от ПР на ЗУТ, при която общата погасителна давност не се прилага, е въведено само по отношение на „правото на обезщетение с недвижим имот или с друго вещно право за отчужден и завзет недвижим имот”, т.е. при положение, че обезщетението при отчуждаване може да е като парично, така и имотно / с недвижим имот или с друго вещно право/

очевидно това изключение важи само по отношение погасяването на правото на имотно обезщетение, но не и на паричното, каквото е било определено и изплатено в проведеното през 1952 г. отчуждително производство.

И на последно място, съдът счита, че към настоящия момент не съществува действаща преходна законова разпоредба, която да дава основание за определяне на обезщетение за отчужден и завзет по реда на отм. ЗПИНМ имот при приключило отчуждително производство, дори и впоследствие да е установено, че обезщетението е платено на неособственик, съответно няма и определен ред, по който да се извърши такава оценка, поради което дори е невъзможно да бъде задължен Кмета на Столична община да направи, т.нар. от жалбоподателките „нова” оценка за тази част от имота, нито е налице основание да се приеме, че съответно на тази част от имота обезщетение, от определеното към 1952 г. и платено на неособственика, следва да се заплати и на наследниците на собственика.

Доколкото не съществува друга законова възможност за определяне на обезщетение за частта от имота, в размер на 1512 кв.м., целият от който е отчужден през 1952 г. и завзет по реда на ЗПИНМ през 1952 г., единствената възможност за евентуално търсене на обезщетение е по общия ред за обезвреда – като обезщетение за претърпени вреди, но не и чрез искане за издаване на административен акт за определяне на нова оценка, съответно за заплащане на обезщетение за извършено вече отчуждение / т.е. пир приключила процедура/, чиято отмяна е и отхвърлена от съда с влязло в сила решение.

Предвид изложеното, съдът счита, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. С. и Н. П. А. срещу писмо изх. № 94-И-488 / 21.01.2013 г. на Кмета на Столична община, с което е отказано да се уважи искане вх. № 94-И-488 от 03.12.2012 г. за извършване на нова оценка и обезщетяване за отчуждаването на част от недвижим имот бивш планоснимачен № 4188, м. „К.”, с площ от 1512 кв.м.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: